

LANA FERGUSON

TRADUCERE DE OANA ZAHARIA

„Am nevoie ca Lana Ferguson
să lucreze mai iute, pentru că
vreau să citesc tot ce scrie!”

RUBY DIXON, autoare de
bestsellere *USA Today*

Hockey, prăjituri și dragoste

ROMANCE

LEDA BAZAAR

LANA FERGUSON

*Hochei,
prăjituri
și dragoste*

Traducere din limba engleză de
OANA ZAHARIA

DELILAH

— VEDEȚI?

Fac cu ochiul către cameră în timp ce scot tava din unul dintre cuptoarele duble de pe platou ca să mă asigur că publicul vede bine bunătățile fragede și rumenite. Apoi continui:

— Pun pariu că majoritatea celor de acasă credeau că e o misiune imposibilă când am început, dar uite cât de ușor a fost! Pun tava pe grătarul de răcire, îmi scot mănușile de bucătărie cu logoul firmei și inspir adânc aburul produselor de patiserie încă fierbinți, adăugând: Mmm! Ia uitați-vă la noi! Cine ar fi crezut că o să ne iasă *pain au chocolat* cu ingrediente pe care le aveam deja prin casă!

Suflu ușor peste una dintre prăjituri înainte să iau o mică mușcătură, scoțând sunete de apreciere pentru cameră. Nu că nu ar fi delicioase, pentru că sunt, dar sincer, mă cam arde stomacul când mă gândesc la întâlnirea care mă așteaptă după ce termin filmarea episodului.

— Buuuu! exclam, lingându-mi urmele de ciocolată de pe deget și așezând prăjitura pe jumătate mâncată înapoi pe

tavă. Dacă poți să te oprești la una singură, ești mai puternic decât mine. Eu o să mai fur câteva fără nicio jenă în momentul în care se opresc camerele. Nu uitați sfatul meu: secretul e să preparați aluatul cu o seară înainte și să-l lăsați la rece peste noapte. Și, evident, vă rog, nu uitați să mă etichetați pe rețelele de socializare când încercați rețeta! Îmi place să vă văd pe toți și să vă admir creațiile.

Arunc o privire spre desertul neterminat de pe tavă, mușcându-mi buza înainte să zâmbesc din nou la cameră.

— OK, trebuie să termin asta, nu pot să o las așa! Bag restul de prăjitură în gură, mormăind zgomotos: Uau! Chiar e foarte bună! După ce înghit, afișez cel mai strălucitor zâmbet al meu și mă concentrez la camera unu ca să anunț: Data viitoare, o să vă arăt tuturor cum să faceți acasă eclere cu mascarpone. Credeți-mă, nu vreți să ratați așa ceva! Dar până atunci, nu uitați că pentru prepararea prăjiturilor – accentuez următoarea parte cu o mișcare exersată a degetului – e nevoie de *Tel, nu glumă!*

— *Tăiați!*

Mă relaxez din poziția pe care am menținut-o până acum și expir în sfârșit.

— A fost grozav, Dee! mă felicită Greg, regizorul de platou.

Îmi trag șorțul peste cap, încruntându-mă când văd urmele de făină care îmi acoperă pieptul, lucru obișnuit, de altfel, având în vedere zona mea... amplă de aterizare. Toată lumea vrea țâțe imense, până când e implicată și făina.

— Ce facem cu oul pe care l-am scăpat?

— Îl tăiem în post-producție.

— Perfect! spun, aruncând șorțul pe tejghea și ieșind din bucătăria platoului.

— Hei, Delilah, mai vrei prăjitura?

Mă uit înapoi la jumătatea de prăjitură care mă așteaptă pe tava de răcire și pe care microfonistul nostru, Dante, o mănâncă din priviri. În mod normal, aș fi luat prăjiturile și aș fi păstrat câteva pentru mine înainte să le împart echipei, dar, în contextul actual, clatin din cap.

— Sunt toate ale tale.

Aud voci aprobatoare în spatele meu în timp ce mă îndrept spre măsuta unde ținem sticlele cu apă și gustările. Desfac capacul unei sticle de apă și beau jumătate dintr-o singură înghițitură, încercând să-mi potolesc senzația de arsură din stomac.

— Respiră, fată! o aud râzând pe Ava lângă mine.

E atât de înaltă, încât trebuie să-mi întind gâtul ca să o văd, dar la 1,62 metri, cât am, asta nu e ceva nou pentru mine.

Clatin din cap, mai iau o înghițitură de apă și apoi înșurubez capacul. Ava Carmichael e producătoarea noastră, dar, mai mult decât atât, a devenit cea mai bună prietenă a mea în cei trei ani de când lucrez la emisiunea *Tel, nu glumă!* Știu că e la curent cu întâlnirea care urmează să aibă loc mult mai devreme decât sunt pregătită, așa că presupun că știe exact de ce mi se citește frustrarea pe față.

— Sincer, aș vrea să mă arunc în cuptor, îi zic.

— Oprește-te! replică și își pune o mână între omoplații mei pentru a mă masa acolo. N-o să fie chiar atât de rău pe cât îți imaginezi.

— Ava! oftez, trecându-mi mâinile prin buclele castanii și dese. Am văzut amândouă cifrele de luna trecută. Probabil va fi *mai rău* decât îmi imaginez.

Ava își aranjează absent coada împletită blondă, gest care îmi transmite că e mai îngrijorată decât lasă să se vadă. Nasul ei mic se încrețește în timp ce se gândește.

— Nu cred că pot să anuleze emisiunea, nu? Contractul îți asigură continuitate tot restul anului.

— Da, contractul *ăsta*, subliniez. Ar putea foarte bine să hotărască să nu-l mai prelungească.

Ava se încruntă, de parcă nu și-a permit să ia în considerare această posibilitate.

— Dar toată lumea te adoră! Noul studio a fost făcut cu banii din *Tel, nu glumă!* Că doar nu cu bani din emisiunea lui Courtney, *Totul cu mere*. Râde disprețuitor și adaugă: Nu înțeleg cum nu a prevăzut nimeni că fata va rămâne fără idei după șase luni de gătit chestii cu mere.

— Măcar acum a trecut la pere, zic.

— Da, bun branding pentru o emisiune construită în jurul merelor! mormăie ea. Respinge ideea cu un gest din mână și continuă: Nu contează! Ce vreau să spun e că emisiunea ta e cea mai populară de pe post.

— Da, dar... Îmi mușc buza, apoi zic: Audiența e în continuă scădere. Se pare că oamenii și-au pierdut interesul. Vin cu rețete din ce în ce mai dificile, dar nu par să aibă niciun efect. Managerul de social media a observat și el o scădere a interacțiunilor.

— Da, dar chiar crezi că ar fi în stare să anuleze emisiunea? întreabă Ava, încruntându-se.

Clatin din cap.

— Habar n-am! De-asta simt că îmi vine să vomit.

— Să-i ia naiba, sincer! spune ea supărată. Ai putea face gogoși în subsol și tot ai avea o grămadă de vizualizări pe YouTube și fără ei.

— E incredibil câtă încredere ai în mine! În plus, ca producător al emisiunii, cred că n-ar trebui să-ți desconsideri șefii.

— Da, da, cum zici tu! Nu mă deranjează să lucrez la tine în pivniță, dacă e nevoie.

— Știi că locuiesc într-un apartament, nu?

— Șșt! Încerc să te susțin.

Telefonul începe să-mi vibreze în buzunarul din spate și întind mâna ca să-l scot. Ava îmi face semn să răspund, apoi îmi dă de înțeles că are treabă în altă parte.

O urmăresc cum se îndepărtează cu pași grațioși, în timp ce pun telefonul la ureche și aud la celălalt capăt vocea fratelui meu, Jack.

— Haideeee!

Vocea lui e cu cel puțin zece decibeli mai tare decât ar fi potrivit pentru un apel, așa că trag repede telefonul de la ureche ca să nu surzesc.

— Lasă prostiile! Ofsaid!

— Jack, încerc să vorbesc, dar sunt întreruptă de și mai multe strigăte. Îmi dreg vocea și rostesc mai tare: Jack!

— A, bună! De ce ai răspuns așa de greu?

— Nu am răspuns gr..., mă opresc cu buzele strânse, pricepând că nu are sens să-i explic punctul meu de vedere. Ai nevoie de ceva?

— Uau! Fratele tău mai mare te sună în cea mai neagră zi din viața ta ca să-ți ofere încurajare și sprijin necondiționat, iar tu îl întâmpini cu indiferență. Părinții noștri ar intra în pământ de rușine!

— Jack, azi nu pot face față glumelor despre părinți morți! ripostez, supărată.

Jack și cu mine avem metode diferite de a face față faptului că suntem orfani. Adaug:

— În plus, cred că nu mă ajută deloc la moral faptul că numești asta cea mai neagră zi din viața mea.

— Așa o fi.

Aud un sunet distinct de scrâșnit dinți.

— Te uiți din nou la reluările meciurilor tale?

— Și care-i problema? vorbește el cu gura plină de chip-suri. Îl aud înghițind când mă întrebă: Ai vorbit deja cu ei?

— Nu încă, mormăi. Mă duc acum la biroul lor.

— Amintește-le că ești orfană!

— Nu toți folosim asul orfanului în orice situație.

— Ar trebui s-o faci! îmi replică el pe un ton serios. E foarte util. Și fetelor le place. Practic, sunt Batman cu o crosă de hochei. Râde și adaugă: O crosă de hochei pe post de p...

— Te rog, nu termina fraza! îl implor cu un oftat.

Uneori mă întreb cum de e cu cinci ani mai mare decât mine. Din punct de vedere emoțional, e foarte probabil să aibă tot 16 ani, nu 33. Îl întreb:

— Ți-ai luat medicamentele azi?

— Ce fac eu cu Adderallul meu, în intimitatea casei mele, nu e treaba nimănui, îmi răspunde cu emfază.

— Ia-ți naibii medicamentele! oftez. Nu vreau să te găsesc iar făcând „curat” în dressing.

— Hei, dressingul meu e curat!

— Doar pentru că ai aliniat în dormitor tot ce ai scos din el în timp ce te lăsai pradă nostalgiei.

— Mi-am luat mizeriile alea de pastile, mormăie el. Vezi-ți de treaba ta! Tu ce planuri ai?

— O să le reamintesc de toate lucrurile bune pe care le-a adus emisiunea televiziunii. Doar pentru că ultimele luni au fost mai slabe nu înseamnă că audiența nu va crește din nou. Putem să ne gândim la niște idei ca să creștem numărul de telespectatori.

— Păcat că am brațul rupt, se plânge el. Aș fi putut să trec pe la tine ca să-i ameninț cu crosa de hochei. Tace o clipă, apoi completează: Cu aia adevărată, nu cu aia din pantaloni.

— Aha, pentru că asta ar rezolva totul!

— Pe bune? Suntem în Boston, surioară. Druids tocmai au câștigat Cupa Stanley. Sunt sigur că ai putea face cartofi prăjiți cu brânză și bere, iar oamenii ar veni să se uite dacă aș fi și eu prezent.

— Modestia ta e inspirațională, ripostez sec.

— E doar una dintre numeroasele mele calități.

— Desigur!

— A, te-am sunat și ca să-ți dau vestea cea bună.

Mă opresc lângă liftul care mă duce la etajul superior și apăs butonul.

— Ce veste bună?

— S-a întors Ian.

Rămân în fața ușilor liftului câteva secunde după ce se deschid și, abia când încep să se închidă din nou, îmi revin din blocaj. Mă scutur de mormanul de amintiri care tocmai s-a prăbușit peste mine, urc în lift și apăs repede butonul etajului corect.

— Serios?

Iar aud ronțăit. Ale dracu' chipsuri!

— Aha! Ftă la mune.

— Nu vorbi cu gura plină, căpcăunule! Îl cert. De ce s-a întors? Revine în echipă?

— Țsta e planul, răspunde Jack când își eliberează gura de chipsuri. Ne apropiem de pensionare și vrea să-și încheie cariera aici, acasă. Doamne ajută! A stat prea mult timp în pustiul ăla înghețat.

— Calgary nu e chiar un pustiul înghețat.

— Eh! Presupun că totul de la graniță în sus e acoperit de zăpadă.

— E inexact. Și tu joci acolo uneori.

— Da, și e mereu frig ca dracu’.

— Stai puțin! Ian stă la tine? Deci e acolo? Acum?

— Nu, ajunge diseară cu avionul. Mâine trebuie să fim la centrul de antrenament. Pufnește și completează: Bine, *el* trebuie să fie acolo. Eu o să stau pe margine și o să o fac pe majoreta cu brațul ăsta în eșarfă.

— Da, asta pățești dacă încerci să faci piruete la beție.

— Sanchez m-a provocat!

— Și uite că tu ești cel cu brațul în ghips.

— Da, bine! mormăie el. Oricum, m-am gândit că ar trebui să ieșim toți în curând. Probabil o să i se pară ciudat să se întoarcă acasă, după divorț și toate alea, și m-am gândit că...

Vocea lui Jack se estompează în fundal, pentru că amintirile despre căsnicia lui Ian și apoi divorțul lui de acum mulți ani încă îmi provoacă durere în piept, chiar și după atâta timp. Întotdeauna m-am gândit că e perfect normal să simți ceva când prima ta iubire și vedeta tuturor fanteziilor tale din adolescență se căsătorește și își vede de viață, dar niciodată nu am reușit să-mi dau seama ce ar trebui să simt în legătură cu tot ce s-a întâmplat după destrămarea căsniciei. Mai ales că și-a făcut bagajele și a plecat imediat după aceea ca să se ascundă în Canada timp de șase ani, ceva ce nici acum nu reușesc să înțeleg cu adevărat. Adică, sigur, știu ce s-a scris în ziare. Știu că se presupune că a plecat ca să protejeze echipa de circul mediatic în care se afla, dar tot nu înțeleg cum de părinții lui au putut să-l lase pe unul dintre cei mai buni jucători ai lor și, mai important, pe propriul lor fiu, să se dezrădăcineze, în loc să-l susțină. Până la urmă, ei sunt proprietarii echipei, iar tatăl lui a fost întotdeauna teribil de mândru că fiul lui era în echipă; era singurul lucru despre care vorbea când apărea la știri. Cum a putut să-l lase să plece?

— Dee? *Alo?* Delilah! Mă auzi?

— Hmm? Da, sigur! Putem să ieșim toți. Să văd cum merg lucrurile azi! S-ar putea să fiu ocupată dacă o să-mi asculte noile idei despre cum putem să creștem audiența.

— Păi, trece-ne în agendă! Sunt sigură că Ian ți-a dus dorul. A trecut o veșnicie de când am fost toți împreună.

„Sunt sigur că Ian ți-a dus dorul.”

E incredibil de stupid ce efect poate avea fraza asta asupra inimii mele. De parcă aș avea din nou 16 ani, nu 28, și n-ar fi trecut un deceniu de când nu l-am văzut. Urăsc modul în care o parte a mea se entuziasmează, de parcă nu aș fi evitat intenționat tot ce ține de Ian de când a plecat din singurul motiv că știam că probabil nu mi-a simțit lipsa, din moment ce în ochii lui nici nu am fost vreodată mai mult decât sora mai mică a lui Jack.

— Mai vedem, reușesc să spun, deoarece nu mă pot hotărî să promit mai mult de atât.

Am destule pe cap fără să-l mai adaug și pe Ian Chase în ecuație. De fapt, nu cred că aș putea face față nici dacă n-aș avea nimic altceva de făcut.

— Bine! Să-mi spui cum a fost, da? Nu-ți fie teamă să folosești asul orfanului! Chiar contează...

— Bine, mulțumesc! Te sun mai târziu.

— Pupici, Dee!

Închid și îmi bag telefonul înapoi în buzunar, în timp ce biroul producătorului executiv îmi apare în față. Rămân în fața ușii pentru o clipă ca să mă pregătesc pentru orice s-ar putea întâmpla dincolo de ea. Îmi șterg mâinile ușor transpirate pe blugi, trecându-le peste curba șoldurilor într-un gest anxios. Nu mă ajută faptul că trebuie să intru singură din cauză că agentul meu, Theo, e reținut la o altă întâlnire. Întotdeauna mă simt mai bine când e și el cu mine.

Ești Delilah Baker, îmi spun, încercând să-mi dau curaj. Ai studiat cu Olivier Guillaume la Paris înaintea să împlinești 25 de ani. Poți s-o faci.

Bat ușor și împing ușa după ce o aud pe producătoarea mea executivă invitându-mă să intru. Gia vorbește la telefon la biroul ei și ridică un deget perfect îngrijit, făcându-mi semn să aștept un moment. Îi studiez fața ca să încerc să-i ghicesc starea de spirit; pielea ei frumoasă și bronzată e netedă între ochi, lipsită de ridul care îi apare uneori acolo când e foarte stresată, iar buzele roșii și strălucitoare îi sunt încă impecabile, ceea ce înseamnă că nu a băut Red Bull toată după-amiaza, așa cum obișnuiește să facă atunci când lucrurile merg prost. Las aceste mici detalii să-mi dea o rază de speranță că n-o să fie atât de dezastruos pe cât presupun că va fi.

Gia închide telefonul după doar un minut, expirând zgomotos și frecându-și tâmpilele.

— Jur că, dacă mai trebuie să vorbesc despre buget încă o dată săptămâna asta, renunț să mai lucrez cu influencerii de pe TikTok!

— Iar s-a luat de tine Frank?

— Când nu se ia Frank de mine? Se întoarce pe scaun, privind-mă cu precauție, apoi continuă: Apropo... Presupun că ai înțeles de ce te-am chemat aici.

— Am o vagă idee, recunosc.

— Presupun că ai văzut cifrele din ultimele luni, începe ea finuț.

— Știu că au scăzut puțin, zic și-mi plec capul.

— Cu 20% în ultimele patru luni. Acum, asta ar putea fi din mai multe cauze, dar... cu siguranță e o problemă.

— Am avut cifre constante în ultimii doi ani, subliniez. Evaluările mele au fost întotdeauna solide. Știu veniturile pe care le aduce emisiunea și cred că e important să nu uiți chestia asta.

— Normal că e important, mă asigură Gia. Nu vreau să crezi că e un fel de ultimatum, dar e o problemă totuși. Știi că te iubesc, dar conducerea... Știi că pe oamenii ăștia nu-i interesează decât cifrele. Trebuie să găsim o soluție și o modalitate să schimbăm situația, ca să le pot reaminti că *Tel, nu glumă!* e un produs valoros.

— Știu, oftez, afundându-mă mai adânc în scaun. Am venit cu rețete tot mai spectaculoase, pe care am încercat să le simplific pentru oamenii de acasă, dar...

— Oamenii sunt capricioși, zice ea și aprobă cu o mișcare a capului. Vor ceva din ce în ce mai spectaculos în fiecare zi. De-asta sunt la modă competițiile culinare.

— Știi că nu vreau să fac așa ceva.

— Știu, știu. Dar asta înseamnă că trebuie să ne gândim la altă soluție. Oamenii te iubesc, asta nu s-a schimbat. Ești fata din vecini, adorata scenei culinare din Boston, și asta va rămâne valabil întotdeauna.

Îmi reprim dorința de a mă încrunta. N-aș putea spune că *urăsc* să fiu încadrată în stereotipul fetei de treabă, căci e doar un personaj, până la urmă, unul care cred că se potrivește cu silueta mea minionă și voluptuoasă, cu pistruii și cu ochii mari și căprui pe care îi am în comun cu Jack. Deși el îi folosește mai des în scopuri malefice decât în scopuri bune. Dar totuși! Mi s-ar părea cumva înapoiat să mă las pradă stereotipului gospodinei perfecte.

Îmi reamintesc că am nevoie de audiență.

— Oare să facem emisiuni speciale, axate pe anumite culturi? Îmi încrucișez brațele pe piept, gânditoare, și adaug: Sau să iau legătura cu Olivier pentru o colaborare?

— Crezi că ar fi dispus să vină în Statele Unite?

Mă strâmb, amintindu-mi de orele întregi de discuții care se terminau și începeau cu „Voi, americanii”.

— Hmm... mai bine nu.

— Îmi place ideea de colaborare. Am putea face colaborări cu alte emisiuni din televiziune? Ce zici de Courtney?

Mă strâmb iar.

— Nu vrea să facă decât rețete cu fructe! exclam.

— Oamenilor le plac fructele!

— Așa o fi, zic, oftând. Dar sincer, n-o să fie dați pe spate de două cofetărese.

Gia se încruntă.

— Ai dreptate! zice, lovindu-și gânditor cu unghia buza inferioară. Păi, avem nevoie de ceva rapid care să ne dea un impuls. Am nevoie de un motiv solid pentru care trebuie să punem soarta emisiunii tale în așteptare pentru o perioadă. Ceva care să ne dea mai mult timp până găsim o soluție permanentă. Ce putem să facem ca să le trezim din nou entuziasmul pentru copt oamenii din Boston?

Expresia ei îmi trezește o amintire, iar creierul meu caută cu disperare o soluție și se oprește la discuția pe care am avut-o cu Jack înainte să intru aici.

„Suntem în Boston, surioară.”

Deschid gura, pentru că o idee începe să prindă contur. Rămâne de văzut dacă e una bună sau una groaznică.

— Hochei, spun fără să gândesc și regretând aproape imediat, pentru că asta înseamnă că îi sunt datoare fratelui meu pentru ideea proastă pe care a spus-o din greșală, în glumă.

— Ce e cu hocheiul? mă întreabă Gia, vizibil confuză.

— Fratele meu joacă pentru Druids. Bine, nu în momentul de față, pentru că e în concediu medical pentru o fractură la cot – idiotul a decis să facă niște patinaj artistic la beție –, dar, în fine, am relații în echipă.

— Și crezi că asta ne va crește audiența?

— Păi... în orașul ăsta, unul din trei oameni este fan hochei. Dacă îl invit aici pe unul dintre colegii fratelui meu, îmbrăcat în echipamentul de joc? Un ditai jucătorul de hochei, care face prăjiturile? Oamenilor le plac căcaturile astea, ar fi topiți, jur!

Gia ridică dintr-o sprânceană.

— Să știi că nu e... o idee groaznică.

— Nu-mi place să recunosc, pentru că, teoretic vorbind, era o idee de-a lui frate-meu pe care am respins-o, dar de aici ar putea să iasă o treabă grozavă. Chiar dacă e doar pentru o singură ediție specială. În curând începe cantonamentul pentru noul sezon, așa că ar fi o reclamă grozavă și pentru noi, și pentru ei. Cel puțin asta o să spunem echipei lor de PR.

— Și chiar crezi că vor fi de acord?

Mă gândesc la sutele de favoruri pe care mi le datorează Jack pentru că, de-a lungul anilor, i-am salvat fundul din diverse belele, și zâmbesc.

— Am o presimțire bună.

— Hmm... Gia își mușcă buza interioară în timp ce se gândește, înclinându-și capul înainte și înapoi, apoi îmi spune: Va trebui să discut cu echipa noastră de PR, dar... îmi place. Cred că ar putea să fie ce căutăm.

Ușurarea îmi inundă pieptul, deși știu că nu e o soluție permanentă. Cel puțin îmi va da mai mult timp să găsesc ceva care să ajute pe termen lung. Gia deja se îndreaptă spre telefonul de pe birou și formează numărul, iar eu mă relaxez în scaun, simțindu-mă ceva mai bine. Chiar dacă deja mă enervez la gândul că frate-meu o să se umfle în pene și o să-mi dea peste nas cu „Ți-am spus eu”.

Mamă, Theo o să aibă multe de spus despre asta!

IAN

Fostul jucător de la Druids, Ian Chase, a participat săptămâna trecută la nunta fostei sale soții, acum devenită Mei Garcia, alimentând speculațiile potrivit cărora încearcă să o recucerească. Oamenii își amintesc, desigur, divorțul dezastruos dintre Chase și Garcia, eveniment care a pus capăt „poveștii de dragoste ca în basme”, cum o numea mass-media din Boston, dintre fiul unui jucător legendar din liga națională de hochei și o artistă în ascensiune. Mei Garcia, artistă contemporană expusă în galerii precum Canvas și Interior Mosaic, nu a făcut niciun comentariu cu privire la prezența lui Chase. Cu șase ani în urmă, pe rețelele de socializare au circulat niște fotografii cu Chase și o femeie misterioasă, pe când cuplul era proaspăt despărțit, stârnind zvonuri cum că starul de hochei și soția lui și-au spus adio din cauza unor lucruri neplăcute...

ÎMPING LAPTOPUL CÂT COLO, SCRÂȘNIND DIN DINȚI.
Șase ani! Șase ani nenorociți în care porcăria asta m-a urmărit, găsindu-mă de fiecare dată, oricât de departe am fugit.

Am învățat pe propria piele că orice apare pe internet rămâne acolo pentru totdeauna.

— Ți-am spus să nu te uiți! rostește Mei blând de la celălalt capăt al firului în timp ce eu strâng cam prea tare telefonul în mână.

— Da, bine! Niciodată n-am fost prea deștept.

— Mai taci! mă muștră ea. Știm amândoi că ei nu cunosc toată povestea. Ar fi trebuit să mă lași să dau o declarație.

— Nu!

Îmi trec mâna peste față și-mi zgârii palma cu barba care a crescut prea mult în ultimele săptămâni. Continui:

— Tu ești în luna de miere. N-ar trebui să-ți faci griji pentru prostiile mele. În plus, nu te-au crezut când m-ai apărut ultima oară, așa că de ce de data asta ar fi diferit?

— Pur și simplu nu înțeleg de ce scot din nou la iveală lucrurile astea. Au trecut ani buni. Nu au altceva mai bun de discutat?

— Cine știe? zic, gânditor. Poate pentru că mă întorc acasă. Poate pentru că te-ai recăsătorit. Oamenilor le place să scoată la iveală vechile probleme. Probabil că nu trebuia să vin la nuntă

— Eeee, dă-o dracu'! pufnește ea disprețuitor. Cum să lipsești de la nunta mea?!

— Păi, uite că acum ăștia fac un circ din ziua ta cea mare.

Ridic mâna să chem însoțitoarea de zbor, pentru că am nevoie de o băutură dacă vreau să nu-mi ies din fire cât așteptăm să se elibereze pista ca să decoleze avionul. Pentru că fix o întârziere îmi lipsea azi. Apoi, o întreb:

— Apropo, ce mai face Bella? Tot nemernică?

— Te-am auzit, nenorocitul! se aude vocea Bellei. Ești pe difuzor!

— O, nu, acum n-o să mai vrei să fim prieteni! chicotesc.

— Ai vrea tu ca prietenii tăi să fie la fel de cool ca mine! îmi aruncă ea.

Sincer să fiu, e adevărat. Isabella Garcia chiar e supercool. N-aș fi putut găsi o persoană mai mișto decât ea care să-mi fure fosta soție, recunosc. Chiar dacă îmi place să o tachinez. Din fericire, îmi răspunde și ea cu aceeași monedă:

— Cum e în Fiji?

— Caniculă, se plânge Mei. O să arăt ca un rac când ajung acasă.

— *Mi pobre esposa!* zice Bella pe un ton dulce. Ce delicată e!

— Nu toată lumea e binecuvântată cu un bronz etern ca tine, mormăie ea.

Bella oftează exagerat și răspunde:

— Ce să fac, e un dar.

Aproape că o simt pe Mei cum își dă ochii peste cap.

— În fine! îmi zice. Cât timp o să mai fii blocat pe pistă?

— Pilotul spune că încă o jumătate de oră, cel puțin. Pista e acoperită de gheață și trebuie să o curețe.

— Uau, pun pariu că n-o să-ți fie dor de zăpadă!

— Nu știi ce să zic. Parcă a început să-mi placă zăpada!

— Dar va fi minunat să te întorci în Boston, nu? Abia am apucat să ne vedem la nuntă, cu toată nebunia aia. Trebuie să vii să cinezi cu noi în noua casă când ne întoarcem.

— Sigur, ar fi minunat! îi spun cu sinceritate.

— Nu-ți face prea multe griji privind zvonurile de pe internet, îmi spune Mei. Oamenii sunt doar plictisiți și au nevoie să bârfească despre ceva. O să treacă.

— Așa am crezut și data trecută, și am ajuns în Calgary.

— N-ar fi trebuit să accepți transferul.

Nu mă cert cu ea, chiar dacă știu că nu e în totalitate adevărat. Strâng din dinți, repetând aceleași argumente pe care le-am folosit de fiecare dată când s-a adus vorba de transferul meu.

— De fiecare dată când Druids jucau un meci, presa prefera să vorbească despre viața mea amoroasă în loc de golurile pe care le marcam. Nu era corect față de echipă.

— Părinții tăi sunt proprietarii echipei! Puteau să facă mai mult. Ar fi *trebuit* să facă mai mult!

Din nou, îmi țin gura închisă. E adevărat, bunicul a fost proprietarul echipei, pe care a trecut-o pe numele mamei când a murit, și, prin alianță, pe numele tatălui meu. E o moștenire care a apăsas mereu greu asupra mea în copilărie și în adolescență, ca fiu al unui mare jucător de hochei și proprietar al unei echipe din liga națională. Fiecare pas pe care l-am făcut în acest sport a fost monitorizat și urmărit. Ceea ce înseamnă că toți erau cu ochii pe mine, în caz că dădeam chix.

— Au făcut tot ce au putut, mormăi, neștiind ce altceva să spun.

— Dar șase ani? De ce nu te-ai întors mai devreme?

O altă întrebare la care habar n-am cum să răspund. Știu că lui Mei i-aș putea mărturisi totul, că nu mi-ar dezvălui niciodată secretele altcuiva, dar nu pot să hotărâsc să o fac. Nu mi se pare că ar trebui să poarte această povară. Mai ales că are atâtea pe cap. În plus, în adâncul sufletului cred că un motiv important pentru care nu m-am luptat mai mult să mă întorc acasă atâta timp a fost că știam ce mă așteaptă. Secretele pe care le lăsasem în urmă erau mai ușor de păstrat la distanță.

— Nu știu, îi răspund, fără să mint în totalitate. Dar am 33 de ani. Mai am doar câțiva ani de jucat. Nu vreau să mă retrag în Calgary. Vreau să-mi închei cariera acasă. Așa că acum motivele mele nu mai sunt importante.

— Bineînțeles că motivele tale sunt importante! replică ea cu blândețe.

Urmează câteva secunde de tăcere între noi și știu exact ce gândește înainte să-și exprime gândurile.

— Ai putea să spui adevărul, încearcă ea cu blândețe.

— Amândoi știm că asta nu e o opțiune, rostesc printre dinți.

— Ba da, este! insistă Mei. Nu ești dator să suporti totul singur. Ce-ar fi să vorbești cu Abigail și...

— Mei! o întrerup, puțin mai aspru decât intenționam.

Urmează o altă pauză, apoi o aud cerându-și scuze. Las capul să-mi cadă pe tetieră și închid ochii.

— Nu-ți face griji! oftez. Nu e vina ta.

— Nici a ta nu e, insistă Mei. E viața ta. Nu a mea, nu a tatălui tău și nici a lui Abi...

— Știu, o întrerup în șoaptă, pentru că n-am chef să aud din nou numele acelei ființe.

Îi place să scoată la suprafață probleme vechi. Probleme pentru care încă nu am soluții, nici măcar după atâta timp.

— Știu asta. O să mă gândesc, bine?

Nu o voi face totuși. Miza e prea mare. Prea mulți oameni pe care i-aș dezamăgi. Cred că și ea știe asta, dar, din fericire, nu mai insistă.

— Bine... Oricum ar fi, mă bucur că vii acasă. Ne-ai lipsit.

— Ba nu ne-ai lipsit! strigă Bella de undeva din depărtare. Zâmbesc în ciuda tensiunii din aer.

— Și voi mi-ați lipsit mie.

— Jack vine să te ia de la aeroport?

— Da. Va fi acolo când aterizez.

— Ieșiți la cină! Nu stați acasă să vă uitați pe internet și să vă smiorcăiți!

— Mai vedem! mormăi.

— Iubito! strigă Bella. La plajă! Ai promis că mă lași să te dau cu cremă de plajă pe fund!

— Uau! Unele lucruri chiar n-ai chef să le auzi despre fosta, mă bosumflu la mișto.

Mei chicotește și, sincer, îmi place să aud că e fericită.

— Sună-mă când ajungi, da? mă roagă.

— Da, promit! Distracție plăcută!

După ce închidem, îmi bag telefonul înapoi în buzunar și mă afund și mai mult în scaun. Tocmai mă hotărâsem să trag un pui de somn când cineva de pe rândul din fața mea își drege vocea și îmi atrage atenția. Deschid un ochi și observ un tip nu mult mai în vârstă decât mine care mă privește cu entuziasm.

— Bună, scuze! Tu ești Ian Chase, nu-i așa?

Schițez un zâmbet.

— Da, omule. Eu sunt!

— Îmi cer scuze, pot să-ți cer un autograf? Sunt un mare fan.

— Sigur, sigur! Iau șervețelul și stiloul pe care mi le întinde și îmi scriu numele în timp ce întreb: Ești fan Wolverines?

— Nu, sunt fan Druids. Sunt foarte încântat că te întorci în echipă.

— Ah, bine! Mi-a fost dor să joc acasă.

— Și nu am crezut niciodată prostiile care se scriu despre tine online, spune el cu sinceritate, în timp ce îmi înapoiez șervețelul. Nu mi-ai părut niciodată genul care înșală.

Mi-e puțin mai greu să-mi păstrez zâmbetul, dar reușesc cumva. Nu fac decât să dau aprobator din cap.

— În orice caz, succes în sezonul viitor, bine?

— Sigur! Mulțumesc, frate!

Închid din nou ochii ca să descurajez orice conversație. Simt cum iritarea îmi fierbe sub piele.

Șase ani. Șase ani nenorociți și absolut nimic nu s-a schimbat! Încă sunt bântuit de zvonuri și speculații. Toată viața mea e un spectacol pe care toți îl analizează și îl desființează. Și mă întorc taman în mijlocul nebuniei, unde mă așteaptă poate lucruri și mai rele. Totul ca să-mi închei cariera în termenele mele.

Casă, dulce casă! mă gândesc, iritat.

— Frate, ce mișto e să fiu din nou aici cu tine! spune Jack, aproape țopăind de emoție pe lângă mine.

A fost la fel de energic ca întotdeauna în cele 12 ore de când m-a luat de la aeroport – singura diferență e bandajul roz strident care îi înfășoară brațul. Chiar dacă nu a tăcut niciun minut de când s-a trezit și m-a luat de la aeroport, tot mă simt incredibil de bine să fiu din nou cu el. Jack e ca familia mea, chiar dacă între noi nu există o legătură de sânge. Ce dracu', de fapt toți Bakerii sunt ca niște membri ai familiei pentru mine.

— Trebuie să recunosc, a fost o vreme când nu credeam că voi mai ajunge vreodată aici, spun.

— Ba nu! râde Jack. Eu am știut mereu că te vei întoarce. Ai Bostonul în sânge, frate.

Are dreptate!

— Mă bucur că măcar cineva se bucură că m-am întors.

— Hai, jet! pufnește Jack. Toți suntem încântați. Mai ales antrenorul. Nu te mai uita pe 'Twitteru' ăla de căcat. Oricum, locul ăla nu e real. Nu ai cum să pui bază pe ceva deținut de Elon Musk.

— Cred că investitorii Tesla au altă părere.

— Hai, taci!

— Și oricum nu-i mai zice așa, i-au schimbat numele.

— Da, dar e o prostie. Nu înțeleg obsesia tipului de a boțea lucrurile doar cu câte o literă.

Jack își trece brațul sănătos în jurul umerilor mei, ceea ce nu e greu, având în vedere că amândoi suntem relativ de aceeași înălțime, 1,93 metri. Îmi zâmbește larg – e un zâmbet care nu s-a schimbat în toți acești ani de când îl cunosc; Jack a fost întotdeauna cel mai popular dintre noi doi – părul lui castaniu, cârlionțat, ochii căprui și zâmbetul relaxat au fost întotdeauna niște trăsături mult mai primitoare decât fața mea permanent încruntată, ascunsă sub barba roșcată pe care nu mă obolesc să o rad prea des. Jack obișnuia să glumească pe seama faptului că sunt mult prea morocănos pentru un roșcat. Că noi,ăștia cu părul roșu, ar trebui să fim „mai în-soriți”, iar acum, că mi-am lăsat părul atât de lung, zice că eman un „vibe viking”. Ce dracu’ o mai fi însemnând și asta.

— Deci... te întâlnești cu antrenorul și Leilani, nu?

— Leilani e noua agentă de PR?

— Îhi! E de treabă. Micuță, dar îți bagă tocurile alea ascuțite în fund dacă îndrăznești să-i spui asta.

— Bine de știut.

Probabil că pe față mi se citește îngrijorarea, pentru că Jack mă înghiontește cu umărul sănătos.

— Frate, o să fie bine! Deja te-au angajat, nu? Restul sunt doar detalii.

— Da! răspund, aprobând din cap, de parcă asta mi-ar putea alunga agitația. Ai dreptate!

— O să trecem de prima săptămână și poate o să luăm cina cu Dee în weekend, ce zici? O să se bucure să te revadă!

Mă blochez.

— Lila?

— Da. I-ai văzut emisiunea, nu?

Clatin din cap.

— Nu avem canalul ăla în Calgary. Oricum, nu prea ne interesează televiziunea.

— Frate, dar ai internet! E ceva important. Nu-mi vine să cred că nu te-ai uitat. Adică, nici eu nu mă uit la toate, dar măcar înregistrez episoadele.

— Știu, ripostez încruntat. Acum, că m-am întors, trebuie să remediez chestia asta.

— Păi, putem să ne punem la curent. O să-ți tragă una când o să afle că nu te-ai uitat la emisiunea ei.

Zâmbesc la această idee, încercând să-mi imaginez cum îmi trage una fetița pe care mi-o amintesc, cu pistruii și fața mereu murdară de făină.

— A trecut prea mult timp de când n-am mai văzut-o. O să fie mișto să petrecem puțin timp împreună.

— Să nu te prindă că îi zici „puștoaico”! mă sfătuiește Jack.

Nu pot să nu zâmbesc din nou.

— OK! Eu mă întorc la biroul antrenorului. Ne vedem pe gheață, da?

— Eu o să fiu pe margine, mormăie Jack.

— Ian!

Înghet la auzul vocii mamei mele; știam că va fi aici, dar tot nu eram pregătit să o văd. Nu încă. Mă întorc și o văd cum vine pe hol, cu o expresie veselă și părul mai mult argintiu decât blond legat într-un coc. Încerc să mă concentrez asupra ei, să-mi păstrez zâmbetul, dar deja văd silueta mai mare care se profilează în spatele ei. Prezența tatălui

meu, care îmi amintește de niște nori de furtună care se adună, este imposibil de ignorat. Silueta micuță a mamei se ciocnește de a mea, iar brațele ei subțiri mă îmbrățișează și mă strâng tare. Zâmbesc în părul mamei, care miroase a trandafiri datorită șamponului preferat, savurând liniștea pe care mi-o oferă. Chiar dacă numai pentru o clipă.

— Uf, mi-ai lipsit! spune mama. Nu ai mai venit în vizită de mult! Nici măcar nu ai venit să ne vezi după nunta lui Mei.

— Probabil avea multe altele pe cap, adaugă tata, obligându-mă să-l salut.

Bradley Chase și cu mine semănăm foarte mult; părul lui roșcat-închis e aproape identic cu al meu, cu excepția unor șuvițe argintii de la tâmpile, iar ochii cenușii ne sunt la fel, cu excepția unei durități într-ai lui, o sclipire calculată care m-a pus întotdeauna în gardă.

Dau din cap spre el în chip de salut.

— Bună, tată!

— Mă bucur să te văd, fiule! spune tata. Mi-ar fi plăcut să se întâmple în împrejurări mai fericite!

Mama îl lovește ușor în piept.

— Nu mai spune asta, Bradley! Am stabilit că n-o să aducem vorba despre asta.

— *Tu* ai stabilit, îi răspunde aspru tata. Trebuie să ne gândim la repercusiunile asupra echipei. L-am sfătuit să nu meargă la nunta aia și se pare că am avut dreptate, ca de obicei.

Mai degrabă mi-a „interzis” să merg – sunt sigur că ăsta e motivul pentru care epxresia lui e mai dură decât de obicei; sunt sigur că și-ar dori să fim singuri, ca să mă poată certa. Sunt recunoscător că de față cu Jack și cu mama va alege să

se abțină de dragul aparențelor, dar știu că va veni și momentul confruntării. Deja m-a certat prin SMS când nu i-am răspuns la apeluri, dar întotdeauna preferă să mă privească în ochi când mă umilește.

— Nu poate să-și trăiască viața stresat de părerea internetului, intervine Jack, cu vocea lipsită de veselie lui obișnuită. Nu e vina lui.

Jack e singura persoană care cunoaște detaliile mai sordide ale relației complicate dintre tata și mine. Tata bănuiește asta, dar n-o poate dovedi, din fericire. Știu că, dacă ar fi putut, l-ar fi dat afară din echipă cu ani în urmă, din simplul motiv că nu i-a plăcut niciodată felul lui Jack de a spune tot ce-i trece prin cap. N-a făcut-o doar pentru că a intervenit mama, care are o inimă mult mai blândă.

— E discutabil dacă e sau nu vina lui, replică tata rece. Acum trebuie să ne ocupăm de consecințe.

— Și tu te pricepi la asta, îi răspund cu un zâmbet. Nu-i așa, tată?

Tata mijește ochii și, pentru o clipă, mă simt din nou ca un copil mic, certat pentru că a făcut ceva care l-a dezamăgit în ziua respectivă. Trebuie să-mi reamintesc că acum nu mai contează, că nu-mi poate afecta deciziile. Bine, nu mai mult decât e necesar.

— Vă rog, nu vă certați! oftează mama. Nu putem să ne bucurăm că suntem din nou toți în același oraș? Avem oameni care se ocupă de lucrurile astea. Leilani, pe care am angajat-o, e un adevărat rechin. Are un curaj fata aia... Sunt sigură că va găsi o soluție.

— Ar fi bine, mormăie tata.

— Christine, spune Jack, atingând umărul mamei cu mâna sănătoasă. Ai văzut noile tricouri de antrenament? Au sosit ieri. Cusăturile sunt date dracu'.

— Vezi cum vorbești! îl mustră mama.

— Corect! răspunde Jack rușinat. Cusăturile sunt... mișto? Oricum, vino să le vezi cât timp Ian se ocupă de Leilani cea înfricoșătoare.

Îi arunc lui Jack o privire recunoscătoare, iar el îmi face cu ochiul în timp ce își trece brațul sănătos pe sub brațul mamei și o conduce. Îmi dau seama că agenta mea, Molly, îmi face cu mâna din holul care duce mai adânc în clădire și îi transmit prin gesturi, înainte să dispară, că vin și eu imediat.

— Ne vedem mai târziu! strigă mama peste umăr. Cina e gata în curând, da?

— Sigur! îi răspund, aruncând o privire către tata, care încă mă privește sever.

— *Vorbim* mai târziu! spune el pe un ton care nu permite niciun fel de discuție. Sună-mă diseară! Și fă tot ce-ți spune Leilani ca să îndrepti lucrurile, bine?

— Bine! răspund, strângând din dinți.

— Bradley!

Tata se întoarce spre mama, care îi face semn să îi urmeze pe ea și pe Jack, aruncându-mi o ultimă privire ce promite o discuție care mai târziu o să-mi provoace dureri de cap, dar o să-mi bat capul cu asta mai încolo. Îl privesc urmându-i pe Jack și pe mama și hotărând în sinea mea să-i fac cinste lui Jack cu cina drept mulțumire, după ce terminăm treaba.

Inspir adânc ca să mă liniștesc și mă îndrept spre intrarea în vestiar, urmând același traseu pe care mi-l amintesc chiar și după atâția ani și care duce la biroul antrenorului Daniels. Bat de două ori la ușă înainte să intru, iar antrenorul îmi face semn să înaintez în timp ce încheie o conversație cu o femeie micuță, cu pielea aurie, părul lung și negru și un taior cu pantaloni care transmite „Nu te pune cu mine!”

O observ pe Molly deja așezată de cealaltă parte a biroului antrenorului, iar ea mă salută din cap. Părul ei, care e doar cu câteva nuanțe mai închis decât al meu, e strâns în cocu-i caracteristic și abia a început să încărunească. Și ea e minionă, dar, la fel ca agenta de relații publice, are atitudinea aia de „Nu te pune cu mine!” De aceea am rămas alături de ea în toți acești ani, chiar și de la distanță.

— Ian, mi se adresează pe tonul ăla răgușit, rezultatul anilor în care a fumat țigări mentolate, preferatele ei. Mă bucur să te văd!

— Și eu! îi răspund. Nu ne-am mai văzut față în față de la sfârșitul sezonului trecut. Mulțumesc că ai venit!

Ea flutură din mână nonșalant și-mi răspunde:

— Cum să nu!

Agenta de relații publice își îndreaptă atenția spre mine.

— Domnule Chase, mă bucur să vă cunosc!

— Bună! o salut, întinzându-i mâna. Tu trebuie să fii Leilani.

— Leilani Kahale, răspunde ea, înclinându-și capul în timp ce îmi strânge mâna. Mă bucur că te-ai întors, Ian!

— Sigur că da, spune antrenorul cu un zâmbet larg.

Barba lui a încărunțit mult în anii în care am fost plecat – e aproape albă pe fundalul pielii de abanos. Știu din experiență însă că, indiferent de aspectul lui, probabil m-ar putea bate măr dacă ar vrea. Se ridică de la birou, îl ocolește și mă trage spre el pentru o îmbrățișare. Apoi continuă cu căldură:

— Mă bucur că te-ai întors acasă, fiule!

E cu un centimetru mai înalt decât mine și la fel de lat în spate. E ca și cum ai îmbrățișa un zid de cărămidă, chiar dacă are 57 de ani.

— Mă bucur că m-am întors, îi spun, bătându-l pe umăr înaintea să mă desprind de el. Aș fi vrut doar să reușesc să mă întorc cu mai multă discreție.

Leilani se încruntă, indicând unul dintre scaunele din fața biroului antrenorului.

— Ar fi fost ideal, dar aici nu ne bazăm pe dorințe. Ne descurcăm cu ce avem, zice antrenorul.

— Îmi place cum sună! spun.

— Și mie! confirmă Molly.

— Internetul e ca o casă de nebuni, oftează antrenorul. Aș vrea să fie vorba doar despre hochei, dar oamenii lor le plac poveștile. Totul trebuie să fie senzațional în zilele noastre.

— Credeam că, după atâta timp, lucrurile s-or fi liniștit, dar, după ce fosta mea soție s-a recăsătorit...

Leilani dă din cap.

— E regretabil, dar nu imposibil de gestionat. Am mai avut de-a face cu scandaluri și, de obicei, cea mai bună abordare e să le oferi oamenilor un subiect de discuție și mai interesant.

Mă crispez când o aud că numește întâmplarea un „scandal”, dar bănuiesc că, pentru cineva din exterior, exact așa pare.

Aprob țeapăn din cap.

— Sună rezonabil. Nu cred însă că va fi suficient să câștigăm meciurile, nu?

— Mai avem șase săptămâni până începe sezonul, răspunde antrenorul.

— Da, confirmă Leilani. Ultimul lucru de care avem nevoie e ca oamenii să vorbească nasol de echipă tot cantonamentul. Pentru că asta înseamnă campania asta de denigrare

împotriva ta. Știu că tuturor le place să spună că și publicitatea negativă e bună, dar adevărul e că, dacă potențialii spectatori își fac o impresie proastă despre tine și, prin asociere, despre echipă, asta ar putea afecta vânzarea biletelor.

Aprob din nou din cap.

— Așadar... dacă le putem oferi ceva pozitiv despre care să vorbească... sperăm că asta va îmbunătăți percepția publicului despre tine și, din nou, prin asociere, despre echipă.

— Bine! îi spun. Sunt deschis la orice idei ai avea. Vreau să mă asigur că atenția rămâne asupra jocului nostru, nu asupra trecutului meu.

Leilani zâmbește ca motanul de Cheshire, părând mulțumită de răspunsul meu.

— Perfect, pentru că ți-am pregătit deja un început excelent!

— Serios?

Ridic dintr-o sprânceană, uitându-mă la ea și la antrenor, care râde de expresia mea perplexă.

— Despre ce e vorba?

— Am primit un telefon de la BBTV săptămâna asta și erau interesați de o colaborare.

— BBTV?

— Postul de televiziune dedicat gastronomiei și activităților domestice, cu sediul în Boston, îmi explică Leilani.

— Nu înțeleg, recunosc, derutat.

— Ai o relație bună cu colegul tău, Jack Baker, nu?

Mă întorc să o privesc pe Molly, dar ea ridică din umeri.

— Da, îi răspund, ridicând din sprâncene. Am crescut împreună. Ce legătură are asta cu situația?

— Asta înseamnă că o cunoști destul de bine pe sora lui, Delilah?

— Eu...

Menționarea Lilei mă tulbură, mai ales pentru că mă face să mă simt ciudat de nostalgic. Am petrecut cea mai mare parte a gimnaziului și liceului – chiar și începutul facultății – cu Lila Baker pe urmele mele și ale lui Jack, iar acum, după ce nu am mai văzut-o de atâția ani, e ciudat să aud de ea de două ori într-o singură oră. Continui:

— A trecut mult timp de când nu am mai vorbit; ne-am cam îndepărtat când am fost recrutat. Apoi m-am căsătorit, am divorțat, m-am mutat la Calgary... Mă încrunt și închei: Nu am mai văzut-o de mult timp.

— Păi, veți avea ocazia perfectă să recuperați timpul pierdut, spune Leilani cu entuziasm. Pentru că vor să invite un jucător de hochei în emisiunea ei și credem că tu ești persoana potrivită.

— Eu?

Strâmb din nas.

— Nu știu nimic despre gătit.

Antrenorul râde.

— Tocmai asta e ideea, fiule, zice el. O să fie amuzant.

— Amuzant? rostesc cu dispreț. Pare ridicol, dar presupun că, în situația mea, nu am dreptul să fiu pretențios, așa că adaug: Și Lila e de acord cu asta?

— A fost ideea ei, răspunde Leilani.

Asta mă ia prin surprindere. Lila vrea să apar în emisiunea ei? Bine, sunt recunoscător că e dispusă să mă ajute, dar n-aș spune că nu mă surprinde. Având în vedere că nu am mai avut o discuție ca lumea de când am fost recrutat în alt oraș, pare un gest cam exagerat. Dar, pe de altă parte... Lila a fost întotdeauna o sfântă.

Mă întorc spre Molly, cu expresia ei rece și buzele ușor strânse.

— Molly? Tu ce părere ai? o întreb.

— E o idee bună, recunoaște ea. Dacă tot nu vrei să faci o declarație publică...

— Nu vreau, o întrerup ferm.

Molly aprobă din cap.

— E o alternativă bună. Dă-i internetului ceva drăguț despre care să vorbească! Și ce poate fi mai drăguț decât un uriaș roșcat, echipat în șort?

Trebuie să mă forțez să nu mă strâmb la imaginea asta. O să arăt ridicol. Dar... cred că e mai bine decât alternativa. În plus, ce altă opțiune am?

— Bine! le zic, văzând că nu am altă opțiune, chiar dacă m-aș fi opus. Sunt de acord.

— Minunat! exclamă antrenorul, bătând din palme. Avem și alte lucruri pregătite pentru tine, dar asta e un început excelent.

Aprob din reflex, simțind cum mă cuprinde anxietatea la ideea că voi fi în fața unei camere, lucrând cu făină, zahăr și cine știe ce altceva. Clar nu așa îmi imaginam că voi relua legătura cu Lila.

Totuși, nu pot să nu zâmbesc. Tot o să iasă un lucru bun din toată mizeria asta mediatică.

Recunosc că mi-a fost dor de puștoaică!

Un jucător de hochei și o cofetăreasă își încearcă norocul în acest nou volum fierbinte semnat de Lana Ferguson, autoarea romanului *Dădaca*, bestseller *USA Today*.

Când despărțirea intens mediatizată a lui Ian Chase devine un coșmar de PR pentru echipa lui, sportivul speră să se concentreze pe joc, dar asta pare brusc mai puțin probabil decât un hat-trick. Având cariera în pericol și imaginea echipei făcută țândări, Ian este surprins să găsească o soluție cu ajutorul tinerei Delilah Baker, sora mai mică a coechipierului său, care îi este și cel mai bun prieten.

Delilah Baker este cunoscută drept „prințesa prăjiturilor” datorită emisiunii pe care o are la un post local de televiziune, iar a fi în centrul atenției este pentru ea floare la ureche. Dar, cum cifrele audienței scad și producătorii încep să crească presiunea, tânăra vine cu o idee pe jumătate coaptă: aceea de a colabora cu echipa fratelui ei pentru a-i convinge pe fanii hocheiului din Boston să se uite la show-ul culinar. Delilah crede că va fi o nimica toată – până când se trezește în platou cu Ian Chase, cel mai bun prieten al fratelui ei și obiectul unei pasiuni de zece ani de care nu a reușit niciodată să se desprindă complet.

Echipele celor doi cred că este o situație ideală, din care nu ai cum să ieși în pierdere – vor obține audiențe mai mari pentru emisiunea lui Delilah și îl vor prezenta pe Ian într-o lumină mai favorabilă. Cum telespectatorii sunt cu ochii pe ei, se naște ideea de a exagera relația pentru o imagine bună în presă. Cu mai mult decât doar carierele lor în primejdie, granița dintre ce e real și ce e doar pentru aparențe începe să se estompeze, însă un lucru e sigur: această farsă de PR fie le va aduce succesul scontat, fie le va frânge inimile definitiv.

„Un amestec irezistibil de poveste palpitantă și condimente specifice stilului Ferguson, plus unul dintre *trope*-urile de care nu mă voi sătura niciodată: cel mai bun prieten al fratelui.

În plus, urmărim un uriaș roșcat pe patine și o cofetăreasă care îl alintă «Brioșă». Nu există ceva mai bun de atât!”

ELENA ARMAS, autoarea bestsellerului *Din Spania*, cu dragoste

18+

